

vání také potvrzeno bylo zdravotním oddělením zsp-é. Nanejvýše mohlo by se jednat o to, zdali nebylo porušeno disposiční právo stěžující si pokladny. Avšak ze spisů se podává, že přijetí Marie J. do veř. nemocnice dne 13. prosince 1923 bylo stěžující si okr. nemoc. pokladně ještě téhož dne správou nemocnice oznámeno, že však stěžující si pokladna neučinila ohledně způsobu ošetřování Marie J. žádné dispoce, nýbrž že se spokojila prohlášením, že toto oznámení na vědomí vzítí nemůže a léčebné výlohy platiti nebude, a nelze proto ani tvrditi, že by její disposiční právo bylo porušeno.

Bylo tudíž zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 4883.

Nemocenské pojišťování. — Školství: Je zahradník zaměstnaný při soukromé škole rolnicko-ovocnářské, nadané právem veřejnosti, zaměstnancem veřejného fondu ve smyslu nemocenského zák.?

(Nález ze dne 9. září 1925 č. 16.679.)

Prejudikatura: Boh. 3501 adm.

Věc: Kuratorium rolnické, ovocnářské a vinařské školy v L. proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Osp v L. výměrem ze 16. října 1922 vyslovila, že Karel Pf., zahradník stěžujícího si ústavu, podléhá nemoc. pojistné povinnosti, poněvadž jest v pracovním poměru podléhajícím povinnému pojištění dle § 1 nemoc. zák., a uznala stěžující si ústav povinným nahraditi okr. nemoc. pokladně v L. pojistné příspěvky za jmenovaného za dobu od 1. července 1919 do 30. března 1922 v částce 1045 Kč 32 h.

Min. soc. péče potvrdilo v pořadu instancí nař. rozhodnutím tento výměr z důvodu (převzatého z rozhodnutí druhé stolice), že nelze Karla Pf. považovati za zřizence veřejného fondu, jelikož není v přímém služebním poměru veř. fondů, nýbrž v soukromém služebním poměru k této škole a odměna jeho se ponechává vzájemné úmluvě.

O stížnosti uvážil nss toto:

Dle § 3 zákona z 15. května 1919 č. 268 Sb., ve znění zák. z 22. prosince 1920 č. 689 Sb., nevztahuje se pojistná povinnost, stanovená v § 1 nemoc. zák. ke zřizencům, kteří jsou ustanoveni se stálým služným ve službě státu, země, župy, okresu municipálního města nebo veř. fondu, pokud zřizenci ti mají v případě onemocnění proti svému zaměstnavateli nárok na služné aspoň po dobu jednoho roku.

Stěžující si ústav jest nesporně ústavem soukromým s právem veřejnosti a ústavní zahradník Pf. jest smluvním zaměstnancem přijatým kuratoriem ústavu. Stížnost netvrdí, že by byl ve službách státu, země, okresu, obce (§ 3 n. z.), nýbrž omezuje se na námitku, že jest zaměstnancem veř. fondu, poněvadž stěžující si ústav jest považovati za veř. fond, an dle svého účelu slouží účelům veřejné správy. Nař. rozhodnutí popírá, že by zahradník Pf. byl zaměstnancem veř. fondu, a to právem.

Vymezením pojmu veř. fondu se stanoviska nemoc. zák. zabýval se nss již ve svém nál. Boh. 3501 adm. a došel k právnímu názoru, že veřejnými fondy míněny jsou — ne-li vůbec jen fondy státní, — tedy na jisto jen fondy, které jak svým účelem, tak především i svou organizací jsou fondům státním podobny t. j. takové podstaty majetkové, jež jsouce platným právním řádem určeny k tomu, aby byly hospodářským podkladem pro plnění některých úkolů, jež veřejná správa na se vzala, jsou podrobeny správě orgánů moci veřejné, takže staly se článkem v organizaci veř. správy. Pojem veř. fondu vyžaduje tudíž především, aby tu byla podstata majetková, z jejíhož výtěžku a příjmů se hradí určité úkony veřejné správy. Předpoklad ten není dán u stěžujícího si ústavu, poněvadž není tu takové majetkové podstaty jako zvláštní fond organizované, nýbrž ústav jest vydržován z různých prostředků, z převážné části ze subvencí státu, země, okresu a zúčastněných obcí, a ze školního žáků.

Již z tohoto důvodu nelze hodnotiti stěžující si ústav za veřejný fond ve smyslu nemoc. zákona a netřeba proto zkoumati, zdali tu jsou další náležitosti cit. § 3 nemoc. zákona.

Č. 4884.

Administrativní řízení: O příslušnosti k rozhodování sporů z užívání pražských podbřeží majiteli půjčoven lodí.

(Nález ze dne 9. září 1925 č. 16.716.)

Věc: Karel Th. v Praze (adv. Dr. Jind. Zuklín z Prahy) proti ministerstvu zemědělství o obecní poplatky z půjčoven lodí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem zsp-é v Praze ze 13. února 1924 byly stížnosti Karla Th. a svazu majitelů půjčoven lodí a stavitelů lodí v Praze do usnesení rady hl. m. Prahy z 27. května 1921 ve příčině stanovení poplatku za užívání podbřeží k umístění půjčoven zábavních loděk pro nepřislušnost politických úřadů zamítnuty z těchto důvodů:

»Řád pro užívání podbřeží pod nábrežím Podskalským a Palackého, schválený výnosem býv. místodržitelství z 12. února 1914 stanoví v §u 24 poplatky za užívání ploch podbřežních k vykládání, nakládání a ukládání zboží pod nábrežím Podskalským a Palackého a nelze se na ustanovení toto, t. j. na § 24 odvolávati. Ježto však půjčovna loděk zábavních jest živností provozovanou na podbřeží, vztahuje se na ni § 23 tohoto řádu, dle něhož provozování živnosti takové se povoluje jen po dohodě s obcí pražskou a po zaplacení příslušné náhrady za místo k tomu používané. Z toho jest zřejmo, že obec pražská, pokud stanoví někomu poplatek za používání podbřeží k provozování živnosti, jest oprávněna stanoviti si sama poplatky nájemní za používání toto. Zmíněný řád, který ostatně platí jen pro používání podbřeží pod nábrežím Podskalským a Palackého, neobsahuje žádného ustanovení, podle něhož by zsp k rozhodování sporů z provádění jeho vzešlých byla příslušnou. Pokud v podání svazu se tvrdí, že někteří majitelé půjčoven